

HOTĂRÂREA CURȚII
22 septembrie 1988^{*}

Republica Franceză
împotriva
Parlamentului European

„Locuri de muncă ale Parlamentului European – Rezoluție privind infrastructurile
necesare la Bruxelles – Legalitate – Litispendență“

Cauzele conexate 358/85 și 51/86

În cauzele conexate 358/85 și 51/86,

Republica Franceză, reprezentată de domnul G. Guillaume, Director al Direcției de afaceri juridice în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent, asistat de doamna E. Belliard, consilier în același minister, și de domnul B. Botte, atașat în același minister, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Franței, 9, boulevard Prince-Henri,

reclamantă,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de domnul F. Pasetti Bombardella, jurisconsult al Parlamentului European, asistat de domnul C. Pennera, administrator principal, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Parlamentului European,

pârât,

având ca obiect anularea Rezoluției Parlamentului European din 24 octombrie 1985 privind infrastructurile necesare desfășurării reuniunilor la Bruxelles,

CURTEA,

compusă din domnii Mackenzie Stuart, președinte, G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida și G. C. Rodríguez Iglesias, președinți de cameră, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, C. N. Kakouris, R. Joliet, T. F. O’Higgins și F. A. Schockweiler, judecători,

avocat general: domnul G. F. Mancini,
grefier: doamna D. Louterman, administrator

---

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere raportul de ședință și în urma procedurii orale din 14 ianuarie 1988, în cursul căreia reclamanta a fost reprezentată de domnul J. P. Puissochet, Director al Direcției de afaceri juridice în Ministerul Afacerilor Externe, și doamna E. Belliard, în calitate de agenți, iar pârâtul de domnii F. Pasetti Bombardella și C. Pennera, în calitate de agenți, asistați de M. Waelbroeck, din Baroul din Bruxelles,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 21 iunie 1988,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin două cereri succesive depuse la grefa Curții, la 20 noiembrie 1985 (cauza 358/85) și respectiv la 20 februarie 1986 (cauza 51/86), Republica Franceză a introdus, în temeiul articolului 38 din Tratatul CECO, articolului 173 din Tratatul CEE și articolului 146 din Tratatul CEEA, două acțiuni vizând anularea Rezoluției Parlamentului European din 24 octombrie 1985 privind infrastructurile necesare desfășurării reuniunilor la Bruxelles (JO C 343 din 31.12.1985, p. 84). Prin Ordonanța din 8 iulie 1987, Curtea a conexas cele două cauze în scopul procedurii orale și al pronunțării hotărârii.

2 În rezoluția atacată, adoptată în timpul unei dezbateri de actualitate și de urgență, în conformitate cu procedura menționată la articolul 48 din regulamentul său de procedură, Parlamentul European,

„A. ținând seama de faptul că sala de reuniune cea mai mare de care dispune Parlamentul la Bruxelles nu are decât 187 locuri [...] și că la Bruxelles nu există nicio sală de conferință considerabil mai mare care să fie dotată cu toate echipamentele necesare [...]

B. preocupat de faptul că, după extinderea Comunității, sălile de reuniuni de care dispune Parlamentul în prezent la Bruxelles vor fi prea mici pentru a permite unui grup politic să se reunească în condiții normale, și că, în urma alegerilor viitoare sau a fuziunii eventuale a grupurilor, infrastructurile ar putea deveni insuficiente pentru a primi un alt grup politic,

C. observând că este deja imposibil pentru două sau mai multe grupuri politice mari să se reunească simultan în clădirea Parlamentului sau în orice altă clădire permanentă existentă la Bruxelles,

D. preocupat, de asemenea, de rigiditatea modului de funcționare a Parlamentului, fapt care se datorează lipsei unei infrastructuri permanente la Bruxelles care să permită organizarea unei perioade de sesiune plenară specială sau suplimentară pe parcursul unei săptămâni consacrate în mare parte reuniunilor de comisii sau de grupuri,

E. conștient de rolul Parlamentului drept instituția cea mai apropiată de cetățenii Europei, și dornic să îmbunătățească infrastructurile care să permită cetățenilor cu interese comune să se întâlnească în cadrul organizațiilor de anvergură comunitară,

F. observând că organizațiile de acest tip care își stabilesc cartierul general la Bruxelles sunt din ce în ce mai numeroase,

G. conștient de faptul că o singură sală poate răspunde tuturor necesităților în domeniu,

...

1) decide să construiască o clădire care să cuprindă o sală cu cel puțin 600 de locuri, o galerie pentru vizitatori și echipamente accesorii, care să răspundă necesităților menționate anterior și să fie situată cât mai aproape posibil de clădirea ocupată de Parlament în rue Belliard;

2) însărcinează Biroul său și chestorii să elaboreze planuri în acest scop [...] și să facă astfel încât realizarea acestui proiect să se încheie cât mai curând posibil, cel mai târziu la 31 august 1988; autorizează președintele, biroul și chestorii săi să negocieze și să încheie toate contractele necesare în acest scop;

3) convine să adopte dispozițiile bugetare corespunzătoare și însărcinează președintele său, biroul și secretarul său general să facă toate propunerile necesare în acest scop [...].”

3 Guvernul francez contestă competența Parlamentului European de a decide construirea la Bruxelles a unei săli de cel puțin 600 de locuri, cu scopul de a găzdui anumite sesiuni plenare.

4 În prima sa cerere (cauza 358/85), guvernul francez avansează două motive, și anume încălcarea normelor fundamentale de procedură, întrucât rezoluția nu a putut fi adoptată conform procedurii de urgență, și lipsa de competență a Parlamentului, deoarece stabilirea sediului instituțiilor este, potrivit tratatelor, de competență exclusivă a guvernelor statelor membre. În cea de-a doua cerere (cauza 51/86), acesta repetă aceleași motive și, în plus, susține că rezoluția încalcă principiul proporționalității, întrucât infrastructura avută în vedere depășește cu mult ceea ce este necesar lucrărilor Parlamentului la Bruxelles. Acest ultim argument este, de asemenea, prezentat în replica din cadrul cauzei 358/85.

5 Pentru o expunere mai amplă a faptelor și a istoricului litigiului, a desfășurării procedurii înaintea Curții, precum și a motivelor și argumentelor părților, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar nu sunt reluate în continuare decât în măsura necesară raționamentului Curții.

Cu privire la admisibilitate

6 Parlamentul invocă două excepții de inadmisibilitate. Prima dintre acestea, referitoare la acțiunea în cauza 51/86, se bazează pe faptul că această acțiune este identică celei în cauza 358/85, introdusă anterior de același reclamant. Cea de-a doua excepție, invocată în

cazul fiecăreia dintre aceste acțiuni, se bazează pe faptul că rezoluția în litigiu nu constituie un act care poate fi atacat în fața Curții.

a) Cu privire la litispendență

7 Parlamentul susține că cele două acțiuni sunt identice în ceea ce privește părțile, obiectul și, de asemenea, motivele, întrucât motivul întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, corespunzător celei de-a doua cauze 51/86, este reluat în replică de guvernul reclamant în prima cauză 358/85. În ceea ce privește admisibilitatea celui de-al treilea motiv în cadrul acestei cauze, Parlamentul consideră că acesta este de competența Curții.

8 Guvernul francez nu ridică nicio obiecție împotriva declarării celei de-a doua acțiuni ca fiind inadmisibilă, cu excepția cazului în care Curtea consideră că argumentul bazat pe principiul proporționalității constituie un motiv nou, inadmisibil în cadrul primei acțiuni. În acest ultim caz, nu există litispendență în sensul jurisprudenței Curții (a se vedea, în special, Hotărârea din 19 septembrie 1985, Hoogovens Groep/Comisia, 172 și 226/83, Rec., p. 2831), care presupune identitatea celor două acțiuni, inclusiv în ceea ce privește motivele.

9 În această privință, este necesar să se constate că motivul întemeiat pe lipsa de competență a Parlamentului este, în esență, echivalent cu afirmația că obiectul rezoluției în cauză este de a permite Parlamentului să își desfășoare sesiunile plenare la Bruxelles, ceea ce ar depăși competența Parlamentului, întrucât guvernele statelor membre sunt singurele competente pentru a stabili locul de desfășurare a reuniunilor Parlamentului.

10 Astfel cum a arătat agentul guvernului francez în cursul procedurii orale, trimiterea la principiul proporționalității are scopul exclusiv de a sublinia faptul că infrastructura a cărei construire este decisă prin rezoluție este disproporționată în raport cu alte utilizări menționate de rezoluție, și anume, printre altele, reuniunile grupurilor politice, că aceste utilizări nu pot să justifice construirea unei astfel de infrastructuri și că decizia de a demara construcția respectivă nu poate avea, prin urmare, în mod corespunzător, alte motive decât desfășurarea de sesiuni plenare la Bruxelles.

11 Acest raționament, detaliat astfel, nu poate fi considerat drept un motiv diferit de cel bazat pe lipsa de competență, scopul său fiind de a demonstra că rezoluția în litigiu nu poate viza decât o exploatare a infrastructurii în cauză pe care Parlamentul, conform guvernului reclamant, nu are competența de a o decide.

12 În aceste condiții, este necesar să se constate că acțiunea în cauza 51/86, introdusă ulterior, opune aceleași părți și vizează anularea aceleiași rezoluții, pe baza aceluiași motive ca în cazul acțiunii în cauza 358/85. Prin urmare, cauza 51/86 trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă.

b) În ceea ce privește caracterul de act atacabil al rezoluției

13 Parlamentul susține că rezoluția nu constituie un act atacabil. În conformitate cu jurisprudența recentă a Curții, nu pot face obiectul unei acțiuni în fața Curții decât actele Parlamentului care pot produce efecte juridice în raport cu terți. Or, rezoluția în litigiu nu este de natură să producă astfel de efecte, în special în măsura în care aceasta implică achiziționarea de bunuri imobile, întrucât Parlamentul nu poate decide independent o astfel de achiziție, care, conform articolului 211 din Tratatul CEE, necesită, cel puțin, acordul Comisiei.

14 În această privință, este necesar să se arate că obiecțiile ridicate de guvernul francez împotriva rezoluției atacate nu se referă la achiziționarea de către Parlament a unui bun imobil, nici chiar la construirea unei infrastructuri la Bruxelles, ci la voința exprimată de către Parlament, în rezoluție, de a desfășura sesiuni plenare la Bruxelles și de a se dota în acest scop cu infrastructura necesară. Conform guvernului francez, Parlamentul intenționează astfel să substituie acțiunea sa acțiunii exclusive a guvernelor statelor membre în ceea ce privește sediul instituțiilor.

15 Întrucât o decizie privind admisibilitatea acțiunii necesită, astfel, o analiză a conținutului și a sferei de aplicare a rezoluției, este necesar să se examineze cauza 358/85 pe fond.

Cu privire la fond

a) Cu privire la încălcarea normelor fundamentale de procedură

16 Guvernul francez susține că rezoluția în litigiu nu a putut fi adoptată legal în conformitate cu procedura de urgență prevăzută la articolul 48 din regulamentul de procedură al Parlamentului. Această procedură nu vizează decât cererile de dezbateri și propunerile de rezoluție privind un subiect de actualitate care prezintă un caracter de urgență. Rezoluția în litigiu nu avea un caracter de actualitate și de urgență și, prin urmare, nu ar fi putut fi adoptată în conformitate cu această procedură.

17 În această privință, este suficient să se constate că decizia Parlamentului de a organiza, în cadrul său, o dezbatere de actualitate și de urgență privind o propunere de rezoluție referitoare la un subiect dat se referă la organizarea internă a lucrărilor sale și, prin urmare, nu poate face obiectul unui control judecătoresc.

18 Prin urmare, este necesar să se respingă primul motiv al guvernului francez.

b) Cu privire la lipsa de competență

19 Înainte de a examina argumentele părților în această privință, trebuie să se amintească, în măsura în care este necesar, dispozițiile tratatelor și deciziile guvernelor statelor membre referitoare la sediul și locurile de muncă provizorii ale instituțiilor comunitare.

20 În temeiul articolului 77 din Tratatul CECO, articolului 216 din Tratatul CEE și articolului 189 din Tratatul CEEA, sediul instituțiilor este stabilit prin acordul comun al guvernelor statelor membre.

21 La 25 iulie 1952, cu ocazia intrării în vigoare a Tratatului CECO, miniștrii Afacerilor Externe ai statelor membre au decis, printre altele, că Adunarea își va desfășura prima reuniune la Strasbourg și că ulterior va fi adoptată o decizie definitivă privind sediul.

22 La 7 ianuarie 1958, cu ocazia intrării în vigoare a tratatelor CEE și CEEA, miniștrii Afacerilor Externe ai statelor membre au convenit, conform comunicatului de presă emis în urma întâlnirii acestora, să reunească în același loc toate organizațiile europene din cele șase țări, de îndată ce acest lucru va deveni într-adevăr fezabil și în conformitate cu dispozițiile tratatelor, și au decis, printre altele, că „Adunarea se va reuni la Strasbourg“.

23 Articolul 37 din Tratatul de instituire a unui Consiliu unic și a unei Comisii unice ale Comunităților Europene din 8 aprilie 1965 a prevăzut că, fără a aduce atingere aplicării dispozițiilor menționate anterior din tratate privind sediul instituțiilor, reprezentanții guvernelor statelor membre adoptă dispozițiile necesare în vederea reglementării anumitor probleme specifice Marelui Ducat al Luxemburgului, care rezultă din crearea unui Consiliu unic și a unei Comisii unice.

24 La 8 aprilie 1965, cu ocazia semnării acestui tratat, reprezentanții guvernelor statelor membre au adoptat, în temeiul articolului 37 menționat anterior, o decizie (JO 1967, L 152, p. 18) care prevede, la articolul 1, că „Luxemburg, Bruxelles și Strasbourg rămân locurile de muncă provizorii ale instituțiilor comunitare“, și, la articolul 4, că „Secretariatul General al Adunării și serviciile sale rămân instalate la Luxemburg“. Decizia preciza, la articolul 12, că, sub rezerva modificărilor prevăzute referitoare la Consiliu și la Comisie, aceasta nu afecta locurile de muncă provizorii ale instituțiilor, astfel cum rezultă acestea din deciziile anterioare ale guvernelor.

25 La 22 septembrie 1977, ca urmare a scrisorii Președintelui Parlamentului referitoare la problemele de funcționare pe care le întâmpină Parlamentul după alegerea sa prin sufragiu universal și sporirea numărului membrilor săi, Președintele Consiliului l-a informat că guvernele statelor membre considerau că nu era necesar să se modifice, nici în drept și nici în fapt, dispozițiile în vigoare referitoare la locurile de muncă provizorii ale Adunării, respectiv Strasbourg și Luxemburg, unde rămâneau Secretariatul General și serviciile sale, întrucât comisiile parlamentare se obișnuiseră să se întâlnească la Bruxelles, cu minimumul de infrastructură necesară pentru a asigura desfășurarea unor astfel de reuniuni.

26 În 1980, guvernele statelor membre au demarat discuții, la inițiativa guvernului francez, în cadrul unei conferințe privind sediul instituțiilor comunitare, în vederea găsirii unei soluții definitive în această privință. Cu toate acestea, ținând seama de faptul că persistau divergențele între guverne, la conferință s-a considerat că, dintre diferitele soluții imperfecte, cea mai satisfăcătoare era menținerea statu-quo-ului, respectiv diferite locuri de muncă provizorii. Cu ocazia Consiliului European, reunit la Maastricht la 23 și

24 martie 1981, șefii de stat și de guvern ai statelor membre au decis în unanimitate să „confirme statu-quo-ul în ceea ce privește locurile de muncă provizorii ale instituțiilor europene”.

27 La 30 iunie 1981, conferința menționată privind sediul instituțiilor comunitare, luând act de decizia menționată anterior a șefilor de stat și de guvern, s-a încheiat cu adoptarea următoarei decizii:

„1) Guvernele statelor membre constată că, în conformitate cu articolul 216 din tratat, stabilirea sediului instituțiilor comunitare este de competența lor exclusivă.

2) Decizia guvernelor statelor membre, reunite la Maastricht la 23 și 24 martie 1981, de a menține statu-quo-ul în ceea ce privește locurile de muncă provizorii, este de competența acestora. Aceasta nu prejudiază stabilirea sediului instituțiilor”. »

28 Din acel moment, guvernele statelor membre nu au mai adoptat nicio altă decizie referitoare la sediul sau la locurile de muncă provizorii ale instituțiilor.

29 Având în vedere cele menționate anterior, este necesar mai întâi să se constate, astfel cum a arătat deja Curtea în Hotărârea din 10 februarie 1983 (Marele Ducat al Luxemburgului/Parlamentul, cauza 230/81, Rec., p. 255), că guvernele statelor membre nu și-au îndeplinit încă obligația de a stabili sediul instituțiilor în conformitate cu articolul 77 din Tratatul CECO, articolul 216 din Tratatul CEE și articolul 189 din Tratatul CEEA, însă că acestea au adoptat în repetate rânduri decizii de stabilire a locurilor de muncă provizorii ale instituțiilor, bazându-se pe aceeași competență și, în ceea ce privește Decizia din 8 aprilie 1965, pe competența prevăzută în mod expres la articolul 37 din Tratatul de instituire a unui Consiliu unic și a unei Comisii unice ale Comunităților Europene, menționat anterior.

30 Deși declarațiile făcute în 1952 și 1958 de miniștrii Afacerilor Externe ai celor șase state membre fondatoare pot suscita îndoieli în ceea ce privește sfera de aplicare a deciziilor luate în privința locului de reuniune a Parlamentului, acest lucru nu este totuși cazul Deciziei din 8 aprilie 1965, conform căreia „Luxemburg, Bruxelles și Strasbourg rămân locurile de muncă provizorii ale instituțiilor comunitare”. Într-adevăr, astfel cum a arătat Curtea în hotărârea citată anterior din 10 februarie 1983, singura activitate a instituțiilor comunitare care se desfășura în mod regulat în acea perioadă la Strasbourg erau sesiunile plenare ale Parlamentului.

31 Astfel cum s-a constatat, de asemenea, în hotărârea citată, deciziile adoptate de guvernele statelor membre în 1981, de a „menține statu-quo-ul” nu pot fi înțelese ca fiind expresia intenției lor de a nu schimba situația juridică preexistentă. În plus, aceeași interpretare se impune în ceea ce privește scrisoarea din 22 septembrie 1977 pe care Președintele Consiliului a adresat-o Președintelui Parlamentului. Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că Strasbourg a fost desemnat efectiv drept locul provizoriu de întâlnire pentru sesiunile plenare ale Parlamentului.

32 Cu toate acestea, desemnarea unui loc de întâlnire provizoriu al unei instituții nu înseamnă în mod necesar că membrii acestei instituții nu pot să organizeze niciodată întâlniri în afara acestui loc. Prin urmare, este necesar să se analizeze dacă deciziile adoptate de guvernele statelor membre trebuie înțelese în sensul că acestea împiedică Parlamentul să decidă, în temeiul competenței de organizare internă care îi este atribuită la articolul 25 din Tratatul CECO, articolul 142 din Tratatul CEE și articolul 112 din Tratatul CEEA, desfășurarea unei sesiuni plenare în afara orașului Strasbourg.

33 În această privință, este necesar să se arate că, la momentul deciziilor relevante ale guvernelor, Parlamentul desfășurase într-adevăr reuniuni plenare la Roma, la Bruxelles și mai ales la Luxemburg. În acest din urmă oraș, Parlamentul chiar organizase o mare parte din reuniunile sale plenare, în special de scurtă durată. Este adevărat că guvernul francez a protestat în repetate rânduri împotriva desfășurării unor astfel de reuniuni, însă aceste proteste nu s-au reflectat în deciziile guvernelor. Aceste decizii nu conțin nicio urmă de apreciere, pozitivă sau negativă, a practicii urmate de Parlament în acea perioadă, nici vreo dispoziție destinată să împiedice pe viitor orice desfășurare a reuniunilor plenare în afara orașului Strasbourg.

34 Pentru a se stabili sfera de aplicare a deciziilor guvernelor statelor membre, este necesar să se sublinieze norma care impune statelor membre și instituțiilor comunitare obligații reciproce de cooperare loială, inspirate în special de articolul 5 din Tratatul CEE. În ceea ce privește condițiile de lucru ale Parlamentului, această normă are o importanță deosebită într-o situație în care guvernele statelor membre nu și-au îndeplinit încă obligația de a stabili sediul instituțiilor și nici nu au prevăzut un loc de muncă provizoriu unic pentru Parlament.

35 În Hotărârea sa din 10 februarie 1983, citată anterior, Curtea a dedus din această normă, pe de o parte, obligația Parlamentului, prin exercitarea competenței sale în materie de organizare internă, de a respecta competența guvernelor statelor membre de a stabili sediul instituțiilor și deciziile adoptate provizoriu între timp și, pe de altă parte, obligația statelor membre, prin adoptarea acestor decizii, de a respecta competența respectivă a Parlamentului și de a se asigura că astfel de decizii nu împiedică buna funcționare a acestei instituții.

36 Pe baza acestor considerente, este necesar să se concluzioneze că deciziile guvernelor statelor membre nu împiedică Parlamentul, în exercitarea competenței sale de reglementare în materie de organizare internă, să decidă organizarea unei sesiuni plenare în afara orașului Strasbourg, în cazul în care o astfel de decizie își păstrează caracterul de excepție, respectând astfel poziția orașului menționat ca loc de reuniune normală, și este justificată de motive obiective privind buna funcționare a Parlamentului.

37 Rezoluția în litigiu trebuie să fie apreciată în lumina acestor considerente și a acestei concluzii.

38 În conformitate cu punctul 1 al acestei rezoluții, Parlamentul „decide să construiască o clădire [...] care răspunde nevoilor menționate“. Printre nevoile indicate în considerente

figurează, la punctul D, cea „de organizare a unei perioade de sesiune plenară specială sau suplimentară pe parcursul unei săptămâni consacrate în mare parte reuniunilor de comisii sau de grupuri”. Guvernul francez consideră exclusiv această utilizare a clădirii ca fiind contrară deciziilor adoptate de guvernele statelor membre și ca depășind competența Parlamentului.

39 În cursul procedurii orale, agentul Parlamentului a justificat nevoia menționată prin necesitatea de a putea organiza, în termen scurt, sesiuni de scurtă durată, în special în cadrul procedurii bugetare și al procedurii de cooperare între Consiliu și Parlament, prevăzută la articolul 149 alineatul (2) din Tratatul CEE, astfel cum a fost modificat prin Actul Unic European. Atunci când aceste sesiuni de scurtă durată trebuie să aibă loc pe parcursul unei săptămâni rezervate, conform unui calendar adoptat de Parlament, reuniunilor de comisii sau de grupuri politice care se desfășoară în mod normal la Bruxelles, Parlamentul consideră că nu este rezonabil să li se ceară membrilor săi care se află la Bruxelles pentru a participa la aceste reuniuni să se deplaseze la Strasbourg pentru o sesiune plenară de scurtă durată, chiar presupunând că hemiciclul de la Strasbourg este disponibil în timpul săptămânii în cauză.

40 Pe de o parte, este necesar să se constate că însăși redactarea rezoluției, prin expresia „sesiune plenară specială sau suplimentară”, subliniază caracterul excepțional al utilizării avute în vedere și, pe de altă parte, că nevoia indicată în rezoluție, astfel cum este aceasta explicitată de către Parlament în cursul procedurii orale, constituie un motiv obiectiv aferent bunei funcționări a Parlamentului. Această nevoie își are originea în obstacolele în calea acestei funcționări, care sunt cauzate de lipsa unei decizii privind sediul instituțiilor pe care statele membre sunt obligate să o adopte în temeiul tratatelor. Prin urmare, utilizarea avută în vedere se menține în limitele competenței Parlamentului, indicate anterior, de a-și stabili organizarea internă.

41 În aceste condiții, este necesar să se concluzioneze că rezoluția în litigiu, în măsura în care aceasta exprimă voința de a organiza la Bruxelles sesiuni plenare speciale sau suplimentare în cursul săptămânilor consacrate în mare parte reuniunilor de comisii parlamentare sau de grupuri politice, nu depășește măsurile pe care Parlamentul este autorizat să le adopte în cadrul organizării lucrărilor sale și nu încalcă deciziile adoptate de guvernele statelor membre cu privire la locurile de muncă provizorii ale instituțiilor comunitare și nici nu încalcă competența statelor membre în materie.

42 Prin urmare, este necesar să se respingă cel de-al doilea motiv al guvernului francez și, în consecință, acțiunea în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

43 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea în cauza 51/86 ca inadmisibilă.**
- 2) Respinge acțiunea în cauza 358/85 ca neîntemeiată.**
- 3) Republica Franceză este obligată la plata cheltuielilor de judecată.**

Mackenzie Stuart	Bosco	Due	Moitinho de Almeida	
Rodríguez Iglesias	Koopmans	Everling	Bahlmann	
Galmot	Kakouris	Joliet	O'Higgins	Schockweiler

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 septembrie 1988.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
A. J. Mackenzie Stuart